

уредено. По-късно, прѣзъ 1857 г. въ Джумая миналъ нѣкой русинъ и побудилъ мѣстнитѣ българи да основатъ фондъ, отъ който да се издѣржа по-добрѣ училището. Направена била надлежна за това кондика съ означение имената на дарителитѣ и на паричнитѣ приноси за фонда. Кондиката напослѣдъкъ постъпи въ Етногрфския музей въ София. Тя почва съ думитѣ:

Богосгоднынъ фондъ оучилищнынъ Джѣманскаго оустроенъ въ лѣто 1857 септемвриа 1

1857 г.

№ 158.

Призрѣнъ, Шаръ-планина.

Слѣдъ В. Григоровича, и другъ виденъ руски ученъ славистъ, А. Гилфердингъ, споходилъ югославѣнскитѣ земи. Прѣзъ 1856 г. той билъ проведенъ за руски консулъ въ Сараево, и на слѣдната година пътувалъ на югъ, за да се запознае съ сегашния битъ на славѣнското население и съ останкитѣ отъ миналото му. Навредъ въ своитѣ изслѣдванія Гилфердингъ признава Македония населена съ българско мнозинство. Естественъ прѣдѣлъ между двѣтѣ племена, сръбско и българско, той поставя на Шаръ-планина. Той признава още, че българското племе е прѣхвърлило отчасти и тая планина, та е повлияло съ своя езикъ върху сръбския езикъ въ Призрѣнско. А въ самия градъ Призрѣнъ, важенъ търговски центъръ, Гилфердингъ видѣлъ население, освѣнъ албанско, сръбско, още и доста много цинцари отъ Македония, българи и гърци:

„Призренъ. Онъ лежить на Сербской землѣ, но на самомъ краю ея, у подножія огромнаго хребта, остановившаго движеніе Сербскаго племени на югъ и служащаго гранию между имъ и племенемъ Болгарскимъ, которое обошло этотъ хребетъ съ юговостока и заняло Македонію и восточную часть Албаніи... Въ немъ считаютъ около 3,000 мусульманскихъ, 900 православныхъ и 100 католическихъ домовъ, около 12,000 жителей мужескаго пола. Бѣльшая часть мусульманъ и всѣ католики Албанцы; между православными большинство Сербы, но есть также довольно много македонскихъ Влаховъ и Цинцаръ, Болгаръ и Грековъ. Въ рѣчи призренскихъ Сербовъ уже слышно приближеніе къ Болгарскому нарѣчію; окончанія падежей часто опускаются, особенно въ сочетаніи съ предлогами; напр. я слышалъ не разъ отъ Призренцевъ